

Μια παχουλή , πλην όμως προστατευτική σύνδεση.

Καθώς οι ενορμήσεις προϋπάρχουν του εγώ η ικανοποίηση θα είναι αρχικά αυτοερωτική. Στην πορεία της αναζήτησης του αντικειμένου, πρώτο αντικείμενο αγάπης θα γίνει το ίδιο το σώμα.

Στην πορεία της μετάβασης από τον αυτοερωτισμό στον πρωτογενή ναρκισσισμό το Ιδεώδες Εγώ διαδραματίζει πολύ σημαντικό ρόλο. Στον αυτοερωτισμό εγγράφονται τα πρώτα ίχνη ψυχικοποίησης.

Η ματαίωση από το αντικείμενο θα οδηγήσει στην ψευδαισθητική ικανοποίηση

Σε αυτό το πρώιμο στάδιο, κατά την αναζήτησή της ευχαρίστησης, σχηματίζεται το ιδεώδες Εγώ. Το ιδεώδες εμπεριέχει τον ναρκισσισμό των γονέων και τις προσδοκίες τους και θα γίνει το μέτρο σύγκρισης του Εγώ. Το Ιδεώδες εγώ, είναι πρόδρομος των ιδεωδών σχηματισμών και είναι παρόν σε όλη την διαδρομή της ζωής.

Μετά την δεύτερη τοπική ο αυτοερωτισμός γίνεται μέρος του πρωτογενούς μαζοχισμού και των πεπρωμένων της διαπλοκής των ενορμήσεων. Η μαζοχιστική λύση επιβάλλεται στο Εγώ, πάντα σαν ένας πιθανός - και μάλιστα πολύ εύκολος - συμβιβασμός, όταν το εγώ απειλείται με την υπερχείλιση των ορίων του.

Ο Jacques Andre, περιγράφει ότι η εγκαθίδρυση της μαζοχιστικής συμπεριφοράς(η αποτυχία δηλ της ναρκισσιστικής οργάνωσης), έχει το χαρακτήρα απάντησης σε ένα τραυματισμό και στα δύο πιθανά άκρα του: είτε συσσωρευμένοι τραυματισμοί επώδυνων εμπειριών της παιδικής ηλικίας είτε ο τραυματισμός της ήβης , της σκληρής σύγκρουσης, ενός εύθραυστου Εγώ με μια ανυπόφορη απογοήτευση ή την εμφάνιση για το υποκείμενο επιθυμιών.

Πρακτικά προτείνετε μια κίνηση 'γενίκευσης', και κατακλυσμόσμικότητα της θεωρίας της σαγήνης.

Κατά τον M. Fain: « ο αυτοερωτισμός υπάρχει σε δυο μορφές: η μια κινητοποιεί το πλεόνασμα σε ένα υποκείμενο που έχει επενδυθεί πλούσια από το ανακλιτικό αντικείμενο, η άλλη έχει σκοπό να κρύψει την οδύνη που προκαλεί η στέρηση» Όσο πιο στερητικό, από πλευράς ναρκισσιστικών επενδύσεων, αλλά και λόγω αδυναμίας να λειτουργήσει ως αλεξεδιεγερτικό, υπήρξε το περιβάλλον του παιδιού, η και του εφήβου, τόσο περισσότερο θα προστρέχει το ενήλικο άτομο στον δευτερογενή αυτοερωτισμό και το ιδεώδες εγώ, προσπαθώντας να αρνηθεί την οδύνη. Το ψυχικό όργανο εμφανίζεται με αυτόν τον τρόπο να επανεπενδύει στο σώμα , όμηρος των τραυμάτων και των συγκρούσεων του.

Στην πραγματικότητα χρησιμοποιεί το σώμα σαν ένα συμπληρωματικό εγώ, κατακερματίζοντας το. Είτε προς οργανώσεις σαδομαζοχιστικές, είτε με μια επιθετικότητα που στρέφεται και ακμάζει εναντίον του σώματος. Τόσο όσο ώστε να μπορεί να λυθεί η σύγκρουση 'κάθε φορά', αλλά συνέχεια στο όριο και σε έναν ατέρμονο και επώδυνο κύκλο.

Η παρουσίαση μας προέρχεται από την ψυχαναλυτική ψυχοθεραπεία μια νέας γυναίκας με αρκετά παραπάνω κιλά.

Το περιβάλλον της και η οικογένεια από την οποία προέρχεται, άκρως διεγερτική από τη μια μεριά, με αυστηρά ιδεώδη αλλά και αιμομικτικές προσκρούσεις στην αναπτυξιακή πορεία της ασθενούς.

Είναι η επιθυμία της μητέρας της αυτούσια. Οποιαδήποτε απομάκρυνση ισοδυναμεί με 'χαμό',-έπρεπε να είμαι η μαμά μου, έπρεπε να τρώω ότι τρώει εκείνη, όπως λέει η ίδια.

Ανάμεσα στο ναρκισσισμό ζωής και τον ναρκισσισμό θανάτου, τα παραπάνω κιλά βάζουν το όριο και δίνουν γνωστό και οικείο περίγραμμα.

Θα δείξουμε πως μπορεί ο εύθραυστος ναρκισσισμός της να συγκρατείται και να οργανώνεται στην γραμμή της ιστορίας της οικογένειας, πως στην ουσία η σχάση αποφεύγεται, και το ψυχικό όργανο είναι σαν να 'καταφεύγει', μέσα στις περιπέτειες του σώματος! Στην ίδια γραμμή ο Michel de M'Uzan, λέει στο κείμενο του 'οι σκλάβοι της ποσότητας', ότι υπάρχουν οι καταστάσεις εκείνες κατά τις οποίες απελευθερώνουν και απελευθερώνονται τέτοιες ποσότητες ερεθισμού ώστε δεν αφήνουν κανένα περιθώριο, για καμία συγκίνηση- κάτι που να αφήνει μια ανάμνηση, που μπορεί να ξαναδουλευτεί, που μπορεί να αφηγηθεί μια ιστορία, ή τουλάχιστον στο μέλλον να αποτελέσει τον πυρήνα μιας φαντασιωτικής δραστηριότητας. Ο DM, λέει ότι σε αυτή την περίπτωση η δύναμη της ποσότητας σταματά οριστικά τη διαδικασία υποκειμενικοποίησης του ατόμου.

Εδώ, στο περιστατικό που θα παρουσιάσουμε, υπάρχει μια μικρή διαφοροποίηση: το σώμα της μητέρας γίνεται προέκταση του ιδεώδους εγώ, αλλά με έναν αντιθετικό και συγκρουσιακό τρόπο.

Στην προκειμένη περίπτωση τα 'ιδεώδη' της οικογένειας είναι ένα προστατευτικό περίβλημα παρόλη την σωματική περιπέτεια και την σύγκρουση, που μοιάζει το σώμα να αναλαμβάνει. Η επιλογή του 'ίδιου', μέσα στην οικογενειακή δομή, σαν εννομητικό αντικείμενο, και η έλλειψη διαφοροποίησης του εγώ από την μια και από την άλλη η σύνδεση μέσω της παθολογίας του σώματος δημιουργούν ένα περίβλημα προστασίας, μέσα στην παραδοξότητα της λειτουργίας του. Μέσα στην μεταβίβαση, θα σκεφτούμε μαζί σας αν μπορεί το σώμα να επανεπενδυθεί αυτοερωτικά και να ανακοπεί η εκφορτιστική ποιότητα. Μπορούν τα «τραύματα» του σώματος να γίνουν τα σημεία

από τα οποία θα ξεκινήσει η αναδιοργάνωση; Πως θα διαχειριστεί η ασθενής μας την διάψευση της επιθετικότητας που συνεπάγεται η επίκληση του ιδεώδους προκειμένου να επουλωθεί ο τραυματισμένος ναρκισσισμός της; Πως επηρεάζει την κλινική κατάσταση η οικογενειακή ιστορία και η θέση της σε αυτή και ειδικότερα η θέση που το σώμα της ασθενούς μας είχε μέσα στην οικογενειακό αστερισμό; Ποια ιδεώδη θα εκπροσωπεί η ψυχαναλύτρια και ποια εντέλει είναι τα ιδεώδη που μας πάνε προς την ζωή , την επιθυμία , την σύνδεση και την επανεπένδυση αν όχι την επένδυση για πρώτη φορά;

Μπορούμε να σκεφτούμε άραγε και άλλες διεξόδους της τραυματικής πλεονάζουσας διέγερσης, όπως στην προκειμένη περίπτωση κάτι πιο θεαματικό και εξωτερικό, που όμως να φτιάχνει μια ιστορία , έστω και οικογενειακή ;

Είμαστε άραγε αφημένοι και έρμαια στην 'Μοίρα' των αρχαίων ελλήνων; - θα πει ο M.De M'Uzan.- Η Μοίρα των αρχαίων Ελλήνων που είναι η μοναδική θεότητα με την οποία είναι αδύνατον να συνδιαλλαγούμε , και που ίσως και αυτή να γεννήθηκε από μια βαθιά συνθήκη αυτού, του αναπόφευκτου που τώρα ,λέει ο De M Uzan ,αποδίδουμε στην βιολογία.

Μπορούμε να σκεφτούμε πως η θεραπευόμενη αυτή, ακόμη και αν υπάρχει στην ψυχική της ποιότητα κάτι της τάξης του αναπόφευκτου ακόμη κι αν φαίνεται ότι αποδίδεται στην βιολογία, (σώμα), αυτό μπορεί να είναι μόνο μια αφορμή για να ειπωθεί και ίσως για να γραφτεί εκ νέου η ιστορία , αρχίζοντας από την ασυνείδητη φαντασίωση, για ένα σώμα, για το δικό της σώμα, που ξεχώρισε, κάποτε και για πάντα από αυτό της μητέρας της.

Ενδεικτική βιβλιογραφία Βιβλιογραφία:

- 1.Aloupis, P: se suis un monstre: autoerotisme et moi idéal, Revue française de psychanalyse, (82) (3): 687-697
- 2.Anastasopoulos, D: the narcissism of depression or the depression of narcissism and adolescence, Journal of child psychotherapy, (33)(3): 345-362
3. De M'UZAN, M : Οι σκλάβοι της ποσότητας
- 4.Dreyfus, P: Panel and open forum on the ego ideal of the psychoanalyst, International journal of psychoanalysis, (59): 391-393
5. Frued, S Ναρκισσισμός , Μαζοχισμός, φετιχισμός
6. J. Andre , το άγγιγμα το μαζοχισμού
7. Josef, E: The ego ideal of the analyst, International journal of psychoanalysis, (59): 377-385

